

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 9 * NOVEMBER 1950 * 33. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

*Når far og mor fortæller om de gode, gamle dage,
da de var børn, så mærker jeg, at jeg har langt tilbage,
for at der fandtes sådan børn, det aldrig før jeg tro'de,
for den gang far og mor var små, da var de — åh! så gode.*

*Da far og mor var små som jeg, da var de altid stille,
og aldrig, aldrig brød sig om at gøre, hvad de ville.
De huskede at sige tak, at neje pænt og bukke
og lagde alt så pænt på plads, hver tinsoldat og dukke.*

*Ved sengetid så gik de straks så pænt i deres senge,
og aldrig, aldrig bad de om at blive oppe længe.
De lærte deres lektier smukt, holdt pletfri deres kjole,
og når de havde fri, gik de alligevel i skole.*

*Ja, sådan' børn som far og mor, de findes ikke mere,
ihvertfald da bestemt jeg ved, jeg kender ingen flere.
Men eet er vist: når jeg bli'r stor, vil jeg ej stå til skamme,
så når en gang jeg selv får børn, fortæller jeg det samme!*

Kære spejdere!

Mens alle de spejderblade I imellem år og dag modtager, udelukkende er jeres eget blad, er dette ene nummer også beregnet på jeres forældre. Dermed være ikke sagt, at I ikke behøver at læse det, for der er måske nogle af de ting, forskellige i korpset skriver om, som I slet ikke vidste, og der er måske spørgsmål, som I ikke har tænkt så meget over og nok kunne trænge til at sætte jer lidt bedre ind i. Men det er først og fremmest meningen, at I en aften, hvor jeres forældre har lidt god tid, giver dem bladet i hånden og siger: Det er et blad til jer — her kan I selv læse om, hvad det er at være spejder!

Og meningen med dette specielle nummer af „Pigespejderne“ er at give jer alle, store og små en håndsrekning. Menneskebørn er nemlig sådan indrettede, at det står sølle til, når de rigtigt skal fortælle om, hvad der optager dem eller virkeligt interesserer dem. De yngste af jer har svært ved at finde ordene, og forældrene må nøjes med at høre om en sommerlejr, „at den var noget så god, og vi fik jordbær om søndagen.“ „Gugge var vældig flink i lejren, men Tinka var altså noget så doven,“ og „vi havde det så sjovt til mødet i dag, ih, hvor vi grinede!“ — og for de ældre iblandt jer sker det tidt, at I går i baglås, når I egentlig ville fortælle om jeres oplevelser, fordi I er meget sårbar over for bemærkninger om, at det kan være meget godt med alt det spejderi, men hvad med lektierne? eller: hvordan kan det være, at I altid er rede til at hjælpe fremmede mennesker, men herhjemme drømmer I ikke om at hjælpe jeres mor med at vaske o. s. v. o. s. v. Resultatet bliver, at jeres forældre nemt får et meget brudstykkeagtigt indtryk af, hvad det egentlig er, I er så optaget af. Og så ved vi jo dog så vel allesammen, at den bedste tur blev ikke den, hvor man sneg sig afsted om morgenen og blot lagde en seddel på køkkenbordet om, at man kom hjem i eftermiddag, og ved hjemkomsten sneg sig ind og klædte sig om og lod som om man havde været hjemme hele tiden, — men det var den, som de alle levede med i hjemmet; det var den, som de alle ønskede dig farvel og hav det godt til, og det var den, hvor ingen spurgte dig, om du havde stillet dine plørede støvler ud, men hvor man med virkelig interesse spurgte dig ud, hvor du havde været og hvad du havde oplevet. Vi kan også sige det med andre ord, du har mest ud af dit spejderliv, når du mærker, at du har din families gode vilje med dig.

Men se, den gode vilje er du selv med til at skabe, den opstår dér, hvor der er en naturlig overensstemmelse mellem dine idealer som spejder og din hverdag, og den opstår dér, hvor du bestræber dig for at gøre „dem derhjemme“ meddelagte i dine oplevelsers mangfoldighed.

Jeg håber, at dette blad kan hjælpe dig lidt på gлед.

Immerofni

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

At være spejder —

For en fører er det at være spejder faktisk en livsindstilling.

De mange ting, man som spejder beskæftiger sig med, kan variere stærkt i de forskellige troppe, for ingen magter det hele, og nogle føler sig mere tiltrukket af en side, som en anden måske helt eller delvis lader ligge. Der er visse ting, der skal til, men føreren kan præge sin trop — og må præge sin trop sådan som hendes natur nu er. En foretrækker at spille komedie, en anden lægger hovedvægten på husflid, en tredje måske på hjælpearbejdet o. s. v., og det kan ikke siges, hvad der er det rigtige. Hovedsagen er, at spejderne bliver sat i gang, og at alt, hvad de foretager sig, sker på det rette grundlag og i den rette ånd og tone.

Det er meget forskelligt, hvad forældre venter sig af deres børns spejdertid, og det vil være umuligt at tilfredsstille alle i retning af de praktiske ting, men lad os se på det, der må være fælles for os alle, og som alle forældre har ret til at vente af enhver trop.

Troppen skal for spejderen først og fremmest være et fristed, hvor hun gerne vil komme, fordi hun føler sig hjemme, og hvor hun er sig selv uden årvågne blikke eller formanende ord fra dem derhjemme. Intet kan betyde så meget for både spejder og fører som 8 dage i en lejr, hvor spejderen kun har sig selv at stole på og viser sig helt, som hun er. Det kan give overraskelser til begge sider, men kan man give børn nogen bedre

chance end den at lære at stå på egne ben? Når nu talen er om lejr, så lad os med det samme se på alle de mærkelige ting, som vi spejdere foretager os, og som altid har stået og vist stadig står i et mystisk skær for mange. Der skal tilsyneladende en særlig mentalitet til for at se det fornuftige i at bo på den kolde jord i stedet for i en lun seng, at lave mad på bål i stedet for på primus eller i et køkken o. s. v. o. s. v. i en uendelighed, men der findes heldigvis andet end fornuft i denne verden, og naturens magt er evig. Hvem kan beskrive glæden ved at være ude midt i al herligheden i 8 dage og nætter? Man føler ligefrem kræfterne vokse, mens man hærdes af al slags vejr, og man glemmer dagligdagens mange småting for at helles sig lejrlivet og overvinde alle besværlighederne sammen med gode kammerater. Det kan være hårdt at være den, der står først op og får tændt ild, eller den, der skal i gang med at skure gryder, når de andre kan hvile efter middag, men det skærper viljen at holde ud, og når man først kommer hjem, er det det, der krævede noget af en, man husker med størst glæde. Derfor skal spejderen også lære selv at køre ud med sin bagage, selv om der måske går en rutebil, eller en far eller mor tilbyder at køre ud med det hele. Det siges, at den glæde, vandreren og specielt bjergbestigeren føler over en smuk udsigt, ikke kan opnås af den, der når stedet i bil eller på anden let måde, og det samme gælder spejderen, der kun efter en virke-

lig anstrengelse for alvor kan nyde glæden ved at nå frem til en dejlig lejrlads.

Som spejder skal man lære noget, og foruden de prøver, der er fælles for alle, er der de mange duelighedstegn, der giver en chance til hver eneste spejder. Mange har i duelighedstegnene fundet noget, de kunne klare, og de har derved kunnet hævde sig, selv om det måske knob i skolen eller på andre områder, hvor man er tilbøjelig til at forlange det samme af alle.

Hele spejderbevægelsen er bygget op på patruljesystemet, og ingen steder har en pige så gode chancer for at udvikle sig som netop i en patrulje. De 6—8 piger, der danner patruljen, ved, at de i mange tilfælde kun har sig selv at stole på, og dog er den enkelte ikke ene. Ingen sliber hinanden af som patruljekammerater, der er nødt til at holde sammen i godt og ondt, og det, der gør en patrulje levedygtig, er netop, at dens medlemmer er forskellige og kan yde noget på forskellige områder samtidig med, at de kan blive enige om at følges ad. Det er godt at kunne gøre noget for at redde patruljens ære eller for at hjælpe en patruljekammerat — det er måske det første skridt til at kunne tænke på andre og ofre lidt af sin egen magelighed eller egensindighed.

Det er indlysende, at der må være disciplin i et korps, men der kommanderes faktisk meget lidt blandt spejdere. Det hele skal hvile på selvdisciplinen, der virkelig får mange til at indordne sig og beherske sig. Man begynder i de små ting med at komme til alt — også det, man måske synes er kedeligt, at møde i reglementeret uniform og ikke tro, at man hævder sin selvstændighed ved at møde med alpehue eller noget andet „smart“ — og man ender med at kunne gøre sin indsats der, hvor der er brug for det, uden smålige hensyn til ens værdighed eller lyst.

Der går så mange sagn om spejdere — de er hjælpsomme og snarrådige, er altid i godt humør o. s. v. Alt dette burde passe, men ingen må tro, at en pige bliver en engel den dag, hun bliver meldt ind som spejder. Vi må arbejde på langt sigt og håbe på, at det, vi lærer spejderne af praktisk kunnen og „livsvisdom“ ad åre må blive dem til nytte og være med til at give dem en god ballast.

For førere er det at være spejder en livsindstilling.

Det er vores håb, at det må lykkes os gennem spejderarbejdet at give mange en livsindstilling, der kan holde.

Merete Kloch

Korpslejren

Korpslejren 1951 falder i dagene 2.—12. juli. Den kommer til at ligge ved Vejlefjord ved Rohden. Pris: ca. 40 kr. For at kunne deltage skal man formentlig være 2. kl. spejder og have ligget i teltlejr før. Nærmere besked følger i decemberbladet.

Akelapatruljens forældrevanskeligheder

Jeg ser, at dette blad skal handle om spejdere og forældre, og jeg har til den ende spekuleret meget over, hvordan vi i gamle dage havde det med vore forældre i Akelapatruljen. Jeg husker, at vi i en Baden-Powell-bog havde fundet en bemærkning, som vi var meget glade ved, fordi den sagde noget om, at det liv, man levede i sin patrulje, det var ens eget liv, og det kom ingen andre ved. (Jeg må indrømme, at jeg aldrig senere har kunnet finde denne bemærkning, og jeg vil også godt, når jeg går mig selv hårdt på klingen, indrømme, at vi vist nok havde opfattet meningen *lidt* anderledes, end vi burde.) Men vi holdt forfærdelig meget af det lidt hemmelighedsfulde; vore veje skulle helst være veje, som ingen havde betrådt før, eller ville gå på senere; vore traditioner og vore råb for slet ikke at tale om vore huler i skovene var sommetider så hemmelighedsfulde, at vi sommetider slet ikke kunne finde ud af dem selv for bare hemmelighedsfuldhed; og jeg er slet ikke i tvivl om, at vore mystiske hilsener, vore mange koder, alt det meget, vi havde, som vi under edsaflæggelse lovede hinanden ikke at røbe til andre, på en eller anden måde var med til at binde os sammen. Det er så vigtigt at have noget, som ikke kommer andre ved, noget som ikke går i stykker, fordi andre kritiserer det sønder og sammen, noget der ikke udvandes, fordi mange giver deres besyv med. Når jeg skal være ærlig, så tror jeg nu nok, at vi syntes, forældrene var lidt besværlige, især syntes jeg det som patruljefører. Der var jo nu ridder Ro's mor, der studerede psykologi og ville tale med mig om „den psykologiske baggrund“ for spejderarbejdet, og kunne så mange svære ord, som jeg måtte gå hjem og slå op (og som jeg så selv brugte senere). Eller der var Wikkelvejrs far, der var troppens kasserer og som altid ville høre om korpsets administration af „betrogede midler“, eller Vera Vips's mor, der altid ville fortælle mig, hvor i byen man skulle købe de forskellige varer, for den slagter var for dyr, og den købmand snød, når han solgte gulvklude, — men forøvrigt endte det altid med, at hun klappede mig på ryggen og sagde, at det sandelig ikke var nemt

for mig at „styre“ sådan en patrulje, for det vidste man jo nok om børn og unge piger, at der var „ikke en, der var ens“. Hjemme havde jeg jo altid vanskeligheder med, at min mor ikke troede, at jeg kunne tåle det, som jeg indlod mig på. Jeg mindes endnu med gru og græmmelse og virkelig anger, hvordan jeg fandt hende grædende dengang jeg kom hjem fra en tur, der skulle skaffe os en sølvplade for 30 km vandring, en tur, som jeg var listet afsted til, uden at meddele, hvor jeg skulle hen.

Selv om jeg alle dage har været overdimensioneret, så synes jeg dog i erindringen kun at have været en gnom, når jeg i de førerløse perioder var den, der skulle mødes med tropsrådet. Det var simpelthen mareridt. For hvad jeg der måtte væve mig ind i af små sorte og hvide løgne, vil jeg aldrig kunne sone siden. Jeg måtte gøre rede for planer, der aldrig var lagt og aldrig blev fulgt, jeg måtte sige, at vi så godt som havde fået en fører, hvad vi så godt som aldrig havde og meget, meget andet.

Ved eksamenstider var det selvsagt helt skidt. Så udgjorde forældreflokken en fjendtlig stamme, og man måtte på alle måder søge at lave forsvindingsnumre og små fiffige flankenangreb på denne så overmægtige fjende, ellers var det jo ganske enkelt gået ud over vor egen eksistens.

Men een gang hvert aar var samarbejdet nu det bedste, og det var på de tider, hvor vi skulle holde vor årlige fest. Mødrene var mageløse til at bage kager og overgå hinanden i hattepragt, når de stod i boderne og tombolaen, og fædrene trak i smoking (hvem får nu om stunder en spejderfar til at trække i smoking til et spejderbal???) og betalte femdobbelte for at spise af de lagkager, de selv havde skænket, og trak mange numre i tombolaen og var i det hele taget vældig sode.

Men det gav alligevel en utilfredsstillende fornemmelse kun at blive regnet for noget ved fest-tider. Det kunne nok ske, at man trængte til den støtte, der kunne ligge i, at man også blev respekteret i sin hverdag. For at man skulle estimere os som gode borgerspirer, etablerede vi derfor en-

gang en „hjemmeuge“, som dog gav ejendommelige resultater. Wikkelvejr, som på visse områder var den nidkæreste, erklærede hjemme, at hun ville lave middagsmaden hver dag i en uge, så hendes mor kunne holde fri; hendes mor var imidlertid af den sort, der ikke kan udholde at sidde stille på en stol, så da der var gået tre dage, bad hun grædende, om hun ikke selv måtte arbejde i sit køkken igen, og faderen støttede hende, men det var nu af andre grunde.

Divi savede og huggede troligt brænde i 4 dage og fik den sidste dag en sådan flænge i venstre hånd, at hun måtte på sygehuset og have den syet sammen. Korporalen viste sig at være så dygtig til at stoppe strømper, at hendes mor bestemte, at det skulle hun gøre i al evighed. Ridder Ro's mor ringede til mig og klagede over „dette ekstraarbejde, jeg havde pålagt hendes lille pige“, og den anden af de „små“ knaldede tre tallerkener den første dag, hun vaskede op. Det var, som om det alt i alt ikke helt var så godt, som det skulle være, som om det ikke lykkedes for os at forøge respekten for vor hverdag!

Vi mødtes i vores hule for at samle erfaringernes sum efter denne uge. Mest modløs var måske nok Korporalen og jeg. Det var nu for det første os, der havde fået den kønne idé, men for det andet var det jo Korporalen, der skulle stoppe strømper altid og altid og altid (hun sagde det, som om hun havde 7 brødre og 3 fædre og ikke en af hver), og jeg havde fået den besked hjemme, da jeg med klartskinnende glorie havde budt mig til, at hvis jeg ville læse lektier en hel uge og dermed bevise, at jeg virkelig havde opnået den færdighed at læse og altså ikke var idiot, — så gavnede jeg familien bedst ved det! Jeg havde faktisk læst i hele den uge, men ikke haft andet ud af det, end at spændingen gik af skoledagene, og at man utallige gange havde sagt mig, „at der kunne jeg selv se, jeg kunne godt, hvis jeg gad gøre noget arbejde ved lektierne“ — og skal det måske være morsomt?

Nå, vore erfaringer var altså ikke de bedste, og vi grundede meget på, hvad vi egentlig skulle gøre for at stige i deres agtelse derhjemme. Og vi rørte æggesnaps for at trøste os. Det var kun delvis opmuntrende, hvad enhver patruljefører kan overbevise sig om, hvis hun ellers har sarte nerver og lader 8 mennesker røre med en blikke i et

blikkrus, det lyder simpelt og forstemmende — men æggesnapsen var skam udmærket!

Nå, bedst som vi sad og frembragte disharmonier, lød brandbilen i gaderne, og en brandbilstuden i en lille by, er meget ophidsende. Vi fo'r ud på gaderne som alle andre mennesker for at se, hvad der var i vejen. Nogle drenge råbte, at det var konditoriet i den anden ende af byen, der brændte. Vi greb cyklerne for at være med, vi tænkte vist nok mindre på at være helte end på at deltage i det almindelige opløb.

Men da vi kommer forbi alderdomshjemmet griber Korporalen mig i armen og siger: „Hvad er det?“ Inde fra hjemmet hører man et jammerligt vræl og vi kan se et gardin, der står i lys lue. (Det viste sig senere, at en af de gamle, der kun ville bruge en petroleumslampe, som hun alle dage havde gjort, i sin iver for at komme til vinduet og se efter brandbilen, havde væltet lampen). Vrælene inde fra huset fordobles hurtigt, vi smi-

der cyklerne og giver os til at hive og slide i gadedøren, som imidlertid er låset. Om på den anden side af gården, hvor også køkkendøren er låset, men heldigvis står et vindue til et fadebur åbent, og vi får hjulpet hinanden ind gennem det smalle vindue. Vi vælter et fad med mælk og en træder ned i en krukke med rødbeder, men ind kommer vi da. Det viser sig, at det meste af værelset hos den gamle kone står i lys lue, og de 7 andre indbyggere er også ude af sig selv af rædsel. Bestyrerinden er til aftenkaffe et sted i byen og pigen er rendt efter alle andre mennesker for at se på konditoriet. De to små, der er så rappe, sendes afsted som lyn og torden efter hjælp (men inderst inde ved vi alle så vel, at byen kun har een brandbil, den er flot, det skal siges, — men der er kun den ene). Alle de store løber i køkkenet efter spande, krukker og kander med vand, og jeg giver mig til at bakte med den gamle kone, der stadig står midt i sit værelse og skriger af fuld hals på sine „mø-ø-øbler“. Jeg tror aldrig jeg før eller siden har været i så vældig en kamp; jeg har ikke fået hende ud endnu, da Korporalen smider den første spand vand ind i rummet. Vandet står om os, Vera Vips smider den næste, som for det meste rammer konen og mig i hovedet, men virkningen er god, gispende og pustende må den gamle give efter over for overmagten og lade sig slæbe ud. Alle de andre gamle, stakkels mennesker er naturligvis vågnede i rabalderet og hurlumhejen og stikker forskræmte næserne frem ad alle døre, de er i de mærkeligste natforklædninger, huer og trøjer, men jeg får i en fart et par af de raskeste til at tage sig af den forskræmte endnu halvskrigende kone, hos hvem ilden opstod. Heldigvis har ilden kun haft fat i let fængelige ting, gardinerne, en buket af tørrede blomster, en bordløber af papir, men den har også fanget sengeklæderne, og en kvælende røg står efterhånden ud og ind ad døre og vinduer. De arbejder flinkt og hurtigt og uden ord i patruljen, den ene spand efter den anden sjasker ind i de ulmende gløder, plask, sjask, klask. En tid lang arbejder vi på det nærmeste i mørke, fordi petroleumslampen var værelsets eneste lyskilde takket være værelsets indehavers noget stædige og lidt antikverede indstilling.

Da ilden næsten var slukket, måtte Vera Vips gå fra for at gå ind til en lille gammel kone i værelset ved siden af for at trøste hende, da hun var

helt chokeret, og Korporalen måtte styrte ud for at lede efter en kat, som havde set sit snit til at flygte i panikken, og som en anden jamrede over.

Da der endelig kom hjælp frem, så vi ud ... ja, hvordan ser man ud, når man har maset rundt i et røgfyldt rum mellem forkullede papirflager og en rygende dyne, mens man gang på gang har fået vandsjatter i hovedet fra andre ivrige brandslukkeres spande og vandkander? Ja, sådan så vi ud, da måske kun et kvarter efter bestyrerinden kom farende hjem fra sin aftenkaffe, pigen meget flov og forfærdet fra sin ekspedition og to brandmænd i en privatvogn medbringende en brandslange og en økse.

Nu må man ikke tro, at der blev noget med ros og klap til de ret beset flinke spejdere, for tværtimod udstødte bestyrerinden frygtelige skrig, da hun så, hvordan der så ud i hendes pæne, pilne alderdomshistorie, og hun var en meget stor dame, der med sin krop, sin myndighed og sin foretagsomhed fyldte hele huset, så der ikke var meget mere for os at gøre end at luske af og overlade til brandmændene at finde ud af, om der nu også var slukket helt.

Hele byen var jo på den anden ende, fordi der var ild i byens stolthed, det nye, flotte konditori, og det var en virkelig storbrand, og jeg tror, at vi alle 8 efter bestyrerindens salut luskede hjem med en fornemmelse af, at vi havde båret os tåbeligt ad, og det arbejde, vi havde gjort i aften nærmest var en slags bekræftelse på den opfattelse, de havde fået af os hjemme i patruljens „hjemmeuge“, at vi var håbløst umulige og fummelfingrede. Så der var vist ingen, der havde særlig lyst til at fortælle om hjemme, hvad vi havde været ude i. Man listede ind ad en bagdør og vaskede sin uniform i stilfærdighed og skubbende de tilplørede sko godt af vejen.

Det var først, da jeg kom hjem fra skole dagen efter, at min far spurgte, om det var rigtigt det rygte, der gik i byen, at patruljen havde slukket en ild på alderdomshjemmet? Jo, det var det jo. „I er skam ikke så tossede!“ sagde han i det tonefald, som store piger allerhelst vil høre deres far tale i. Og det var i det hele taget først ved små bemærkninger ude fra byen, at Divis mor opdagede, hvorfor Divis hår så ud, som om hun havde svedet det med et gloende krøllejern, at Veras mor forstod, hvorfor hendes sko så ud, som om

hun havde begået et mord (det var hende, der var trådt ned i krukken med rødbederne) eller hvorfor i det hele taget alle medlemmerne af Ake-lapatruljen pludselig havde haft så travlt med at vaske uniformerne, som ellers, sandheden tro, ikke for tidt kom i vaskebaljen. Og da tilmed Fniseras havde hørt sin mor sige i telefonen, at det var nu ikke så tosset med det spejderi, for spejderne blev nu alligevel så betænksomme og så dygtige af det — ja, så var det alligevel som om vi havde fået oprejsning for så meget, der var gået helt skævt og på tværs den sidste tid.

Jeg er egentlig ked af, at jeg har fortalt historien. Vi talte aldrig om den dengang. Inderst inde forstod vi, da vi først var kommet over bestyrer-indens udskældninger, at vi havde handlet rigtigt, og at vi havde handlet hurtigt. Men det var lige-

som om vi med os selv vidste, at den slags ting taler man ikke om, værdien går ligesom af dem så. Vi kunne naturligvis sige: „Nu er jeg næsten lige så sort som dengang, vi slukkede ildebranden,“ men detaillerne, dem talte vi ikke om.

Men nu er der gået så mange år, og jeg tror ikke, der går noget af os nu, fordi jeg fortæller om denne episode. For nu har den sin mission. Den skal i denne forbindelse ikke fortælle om en lille spejderdåd, men den skal illustrere, hvor svært det kan være at få forældrene til at forstå unge menneskers gode vilje, og hvor svært det kan være for unge mennesker at demonstrere deres gode vilje, og at det er lettere at vise den i en pludselig dramatisk situation end det er i hverdagens små og sig evigt gentagne situationer.

Akela

Hvad betaler spejderne i kontingent?

— OG HVAD GÅR PENGENE TIL?

„Jeg skal have kontingent med i dag!“ siger spejderen, når hun er ved at gå til det første møde i kvartalet, og uvægerligt svarer forældrene: „Nu igen?“ og nogle tænker kun på, at nu skal de igen punge ud, andre på, at det går nok til at lønne førerne for, og atter andre grunder måske lidt over, hvad kontingentet egentlig går til. Alt førerarbejde i Det Danske Pigespejderkorps er imidlertid frivilligt og ulønnet, og man skal her gøre rede for, hvilke kasser der nyder godt af spejdernes kontingenter.

Enhver spejder betaler til sin trop mindst 3 kr. og højst 5,25 kr. i kvartalet — dog betaler alle spejdere i samme trop det samme beløb (med mindre særlige forhold gør sig gældende). Tropsrådet fastsætter størrelsen af kontingentet under hensyntagen til troppens udgifter. Er der flere tropper i samme by, vil disse aftale kontingentets størrelse, at der ikke på dette punkt skal opstå en slags konkurrence mellem troppene.

Af det fastsatte kontingent betaler hver spejder sit spejderblad med 75 øre pr. kvartal, divisionen får 30 øre, korpset 1,20 kr., og resten af kontingentet tilkommer så troppen.

Af dette beløb, der altså i de forskellige tropper kan variere mellem 0,75 og 3,00 kr. pr. spejder pr. kvartal, skal troppen afholde alle sine faste udgifter: leje af lokale, lys og varme, tropsprogrammernes trykning, porto, eventuelle præmier, vedligeholdelse af materiel, — men desværre er ofte lejen af et egnet lokale så høj, at den alene sluger alle pengene, så troppen på anden måde må skaffe

sig indtægter f. eks. ved fester, lodseddelsalg, papirindsamling etc., og så er der endda slet ikke talt om tropsudstyret, økser, spader, køkkengrej og sidst men ikke mindst teltene, der er en meget bekostelig historie i dag.

Divisionen, som altså kun er betænkt med 30 øre pr. spejder pr. kvartal, har udgifter til porto, tryksager, rejser, evt. tilskud til førere, der skal deltage i korpsets træninger, men ikke selv er i stand til at udrede pengene til et sådant kursus.

Korpset, der modtager 1,20 kr. pr. spejder pr. kvartal, skal bruge pengene til administration, til spejdernes ansvarsforsikring, der dækker eventuelle skader, spejderne på tur eller i lejr forvolder på andres ejendele, — Falck-

„Må jeg præsentere mig? Jeg er bladtrollden. Jeg skulle spørge, om alle havde husket at betale kontingent for oktober kvartal?“

abonnement, således at en spejder, der bliver syg, kan blive transporteret til sit hjem eller nærmeste sygehus.

Efterhånden som korpset er vokset, er kontorholdet stort, idet man har kontorer både i København og i Odense, ligesom korpset disponerer over en rejsesekretær, der kan rekvireres af troppene til hjælp og igangsættelse af arbejdet. Det siger sig selv, at omkostningerne til administrationen ikke dækkes af spejdernes 1,20 kr., når man dertil lægger foretræninger, repræsentation, rejseomkostninger, når korpset skal repræsenteres ved konferenceborde i udlandet. Korpset som sådan har da også andre indtægtskilder, idet salget af „Spejderjul“, et blad, som samtlige spejderkorps udgiver og sælger, giver nogle indtægter, ligesom man også nu og da med taknemmelighed modtager nogle legater. Den største indtægtskilde har korpset dog i sit depot, hvis overskud ubeskåret kommer korpset og derigennem også spejderne til gode.

Nu vil der måske være de forældre, der siger: „Kontingentet er såmænd ikke det værste, men alle de mange togpenge, sporvognsbilletter og ikke mindst det private udstyr er det, der sluger de mange penge.“ Og naturligvis er det jo meget dyrt at være til i dag. Med lejrudstyr f. eks. forholder det sig jo nu sådan, at ingen trop forlanger et tip-top udstyr af en spejder den dag, hun meldes ind; hun kan ved fødselsdage og jul og ved personlig opsparing lidt efter lidt samle sig et udstyr, som hun kan have glæde af ikke alene som spejder i mange år.

Og synes man, at en trop lægger sine ture og week-endlejre for dyrt an, kan forældrene gennem tropsrådet, hvori jo også forældrene er repræsenteret, rejse spørgsmålet, om troppen ikke er inde i en periode, hvor udflugterne er for dyre, og om man ikke kunne finde en udvej for at lægge mere billige planer.

R. S.

„DEN LILLE GULE“

er udkommet i ny og forbedret — mener vi da — udgave, uden at der er sket ændring i sangenes nummerorden, men indenfor det fælles sangbogsudvalg, der er suppleret med bl. a. Meise som musikkyndig, forbereder vi allerede nu udgivelsen af et splinternyt „lille gult“, parat til at sende ud, når det „gamle“ er slidt op.

Om det kommer til at svare til jeres ønsker, afhænger af alle jer sangglade pigespejdere, som vi meget gerne hører fra inden jul med ønsker og forslag. Vi håber på, at I slet ikke er alt for beskædede, og venter at høre flittigt fra jer. Henvendelse for vort korps vedkommende til distriktschef Karen Meulengracht, Borgergade 2, Aalborg, og så vil udvalget i fællesskab udvælge det allerbedste. Det er nødvendigt enten at opgive kildekrift eller sende en afskrift af teksten — gerne begge

*De Sangpiger har nogle
dybe Sangstemmer —*

dele — med opgivelse af forfatter samt musikhenvisning og komponist (eventuelt sende melodistemmen „prikket ned“).

På forhånd tak for mange julebreve.

Molly

Rita Svendsen, Lizzie Rasmussen, Else Groot — 4. Fredericia. Birgit Jensen — 1. Fredericia. Jette Larsen, Inge Thorlak — 1. Helsingør. Inge Påskesen, Else Dau, Lis Thomsen — Dronning Dorothea Trop, Kolding. Ida Overgård, Gerda Jensen — Nr.

Nebel. Grethe Barkholt, Inger Båge, Bodil Hansen, Inge Mikkelsen, Else Tondering — 1. Kolding. Dorith Hald Petersen, Bente Nielsen — Ribe. Lise Kai-Mortensen, Elly Haldborg — Meiserne. Bissen Andersen, Gunna Nielsen, Hanne Marker — Hundested.

Ulla Holm — 4. Fredericia. Ingo Holvad, Margit Knudsen, Eva Nielsen — 1. Kolding. Lise Kai-Mortensen — Meiserne.

Grethe Plau — 4. Fredericia. Lis Christensen — 1. Fredericia.

Børnelæge Ane Madsen svarer på spørgsmålet: Er det sundt for børn og unge at være spejdere?

Har jeg som læge for børn og unge — og gammel spejder — noget at sige spejderforældre om spejderlivet?

Jeg prøver!

Fra 7 til 18—20 års alderen er skolen børnenes arbejdsplads, — nødvendigvis, det indrømmer vi. Men en arbejdsplads, der let giver udviklingsmæssig slagside. Mangt et træt og sygeligt barn lider under følgerne.

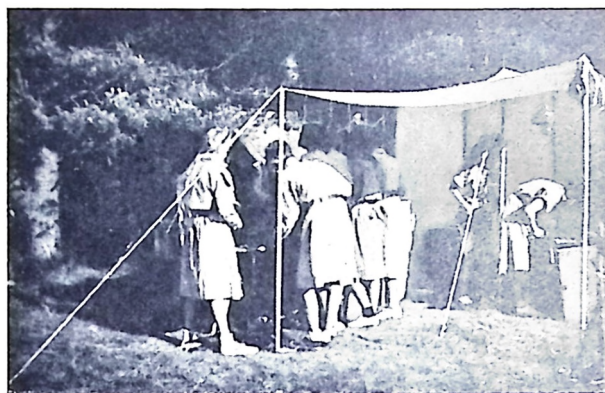
Vi må søge at skabe balance og harmoni for børnene i deres udviklingsaar, give dem en modvægt mod skolens indendørs liv. De må have opgaver der udvikler legemlige kræfter og praktisk sans. Skolens dygtige og ærgerrige elev må ud at opleve andre værdimålere end kundskabstilegnelse. Skolens mindre dygtige elev skal finde områder, hvor hun kan hævde sig, det styrker selvtilliden. Hjemmet er en af de balanceskabende faktorer, men mangt og meget hæmmer bestræbelserne, ikke mindst indskrænkede boligforhold og mer eller mindre fortravlede og bekymrede forældre.

Mange børn og forældre har spejderarbejdet hjulpet gennem sit friluftsliv, gennem legemlig træning og godt kammeratskab.

Jeg ved det af erfaring!

Gid mange gennem årene frem over må få gavn og glæde af spejderlivet, kort eller længe, det er ikke det afgørende, men fuldt og helt så længe det varer, så de oplever, at „i hvertet luen tændes, evnen øves, viljen spændes, kraften prøves, så det kendes, de vil frem til noget godt.“

Det kan give værdier for livet!

— og cand. polit. Lis Groes, mor til en børneflokk på 7, svarer på et andet spørgsmål:

Hvorfor vil jeg gerne have mine børn til at blive spejdere?

Bli'r jeg i det hele taget spurgt? Jo — der er jo kontingentet, men ellers er det vel nærmest sådan, at jeg får at vide, at nu er Grete blevet spejder, må jeg også?

Er det nu ikke forkert at få børnene endnu mere ud af hjemmet end de er i forvejen?

Jeg tror det ikke. Drejer det sig om et enebarn, sådan som jeg selv i sin tid var, så er det herligt forfriskende at komme ud mellem andre jævnaldrende, og drejer det sig om et nummer i en større børneflokk som vor, så kan det være dejligt at slippe ud af pligterne med mindre søskende, der skal mades, pottes o. s. v.

Men hertil kommer, at spejderbevægelsen giver mere end kammeratskab og frihed, den lægger vægt på at gøre børnene til selvstændige og ansvarsbevidste individer, og det er to ting, jeg mener f. eks. skolen lægger alt for lidt vægt på. I en tid, der kræver, at vi sidder på skolebænken så skrækkelig mange år af vort liv, finder jeg det desuden af stor værdi, at vi får ungerne lidt ud i luften, og får dem til at lære i livets praktiske skole.

Meget afhænger af førerne. Det er derfor med stor glæde, jeg har fulgt den indsats, der for tiden gøres for den rette uddannelse og dygtiggørelse af lederne. Bliv ved med det!

Juliette Low-lejren 1950

Takket være en storslået amerikansk gave inviteres hvert andet år en stor, dygtig pigespejder paa et 14-dages ophold til Schweiz. Hun får både rejse og ophold betalt af fondet. Hun mødes her med spejdere fra hele verden.

Birthe Christensen fra Frederikshavn var i år den heldige.

Hvad siger man, når man pludselig får chancen til at se et af verdens smukkeste steder? — og så oven i købet få lov til at bo der i 3 uger? Jeg kunne slet ikke sige noget; ja, jeg kunne slet ikke tro det.

Det hele begyndte med et brev, som lå på mit bord en søndag morgen, og som fortalte, at jeg skulle være Juliette Lowgirl for 1950. Det var begyndelsen til det eventyr, som jeg har oplevet. Med „den blå ekspres“ fo'r vi gennem Tyskland. „Vi“ er Birthe Hereskov fra Herning og jeg. Hele togrejsen gik med at stå i det åbne vindue og synge eller snakke med de finske og de norske piger, som var med samme tog. Vi forsøgte at sove om natten, men det er ikke altid lige let. Turen gennem Schweiz er den skønneste togrejse, jeg nogensinde har foretaget. Ca. 35 timer efter afrejsen fra Fredericia banegård stod vi for foden af den vej, der fører op til „Our Chalet“. Til vores store begejstring ventede der en lille rød jeep, som tog både os og vores bagage med op. Selv om man har set „Our Chalet“ på billeder, kan man slet ikke forestille sig, hvor kønt der i virkeligheden er.

Den skandinaviske gruppe var den første, der ankom. Næste dag hentede vi først de franske piger ved bussen, og samme eftermiddag hentede vi pigerne fra U. S. A., Pakistan, Canada, Haiti, Brasilien og Sydafrika. Vi var således en stor og tilsyneladende meget forskellig gruppe. Men det var også kun tilsyneladende. Vi opdagede meget hurtigt, hvor ens vi var. Selvfølgelig var der små forskelligheder; men det var kun godt.

Ved vores første møde med Juliette Lowgruppen blev vi budt velkommen af „Falk“ med den

hjertervarme, som er karakteristisk for hende, og som fik os alle til at elske hende. Vi blev delt op i patruljer. I min patrulje var vi 7 piger fra Norge, Brasilien, Haiti, Frankrig, U. S. A. og Danmark. Vi hed „Blitz“. Det eneste værelse med syv senge havde vi byttet os til. Måske var det dette sidste, som rystede os ekstra godt sammen.

Ved vores formiddagsmøder drøftede vi patrulje-, senior- og tropsarbejdet i de forskellige lande; eller et land præsenterede sig ved at fortælle om dets udseende, historie, kunst og daglige skikke. Om eftermiddagen havde vi som oftest fri til tetid, og derefter lærte vi folkesange og -danse.

Bjergbestigning var en selvfølge. Vi beså de skønneste vandfald, og for en dansker, der er vant til at betragte Himmelbjerget som et „bjerg“, var bjergene svimlende høje. Hver søndag drog vi ud. Vi var også på busture, der varede en hel dag. En gang var vi i Bern, og en anden dag var vi på en tur, der førte os over 3 pas: Grimsel, Furka og Sustenpas. På den samme tur besøgte vi også Rohnegletcheren.

Der er mange, der har spurgt mig, hvad der var det bedste dernede. Det er så svært at sige, når alting er ti gange bedre, end man havde forestillet sig. Det sjoveste var vel den internationale

De nordiske deltagere i nationaldrakter

kogedag, hvor vi lavede maden om formiddagen og spiste ca. 10 retter på ca. 3 timer. De fleste tilbragte den eftermiddag i sengen. Det mest afvekslende var vores ture i bus eller til fods; men det mest gribende var, da „Falk“ fortalte os „the fairy-tale of Our Chalet“ på Chalet's fødselsdag den 31. juli. Schweiz's nationaldag den følgende dag, hvor vi om aftenen gik op ad bjerget med kulørte lygter, var en munter og dog højtidsfuld dag.

Men een ting vil dog stå i min erindring som noget ufatteligt skønt: Det sidste lejrbaal aftenen

før vi rejste. Det blev holdt i fri luft og tændt af en repræsentant fra hvert land, som med hver sin tændte fakkel fremsagde spejderloven på sit eget sprog. Bålet blev tændt for internationalt venskab, og senere tændte vi hver et lys ved det. Med det lys skal vi drage til hver sin verdensdel og sprede det internationale venskabs lys.

Da vi til sidst formede et treklover af de blinkende gløder og sang den internationale sang og Chaletsangen, forstod vi først fuldt ud, hvad vi har fået: *Lov til at være Juliette Lowgirls hele vores liv.*

Valse

Postboxsekretæren sætter spejderne i forbindelse med andre spejdere verden over. Det giver en god øvelse at korrespondere på et andet sprog, og mange venskaber er sluttet på denne måde.

I vil måske gerne vide, hvilke adresser der kan fås omgående. Der går altid nogen tid, hvis man skal skrive til et bestemt land og postboxsekretæren dér skal sætte det i deres spejderblad, hvis der ikke er en adresse, som passer i alder og ønsker. Her ligger:

- En norsk student, 21 år, tropsassistent.
- En 11-årig fra Amerika (Illinoise).
- En trop med 11-årige (de er 23 i antal).
- En skotsk tropsfører og lærerinde, 22 år.
- Fem fra Australien, 13-14 år.
- Fire fra Sydaustralien, ca. 13 år.
- Tre gifte blåmejseførere fra U. S. A.
- En gift tropsfører fra U. S. A.
- En 13-årig fra U. S. A.
- En 17-årig seniorspejder fra U. S. A. (West Virginiac).
- En engelsk tropsfører.
- En engelsk 15-årig.
- To engelske 13-årige.
- En engelsk 18-årig (interessert i blåmejsesarbejde).

Fromse

„Tusind tak“ fra England

Nine Guiders from York, England, would like to say a big „Thankyou“ to the Danish Guides for their wonderful hospitality durring our holiday in Denmark July 23rd to August 4th.

We enjoyed every minute of our stay in your lovely country, every particularly impressed by the kindness & friendliness of the Guide everywhere.

Never shall we forget the many Guides who made us so welcome in their homes. We took back to England many happy memories — the trip on the Lakes at Silkeborg, the hike by the lake at Skanderborg, the Cathedral in Arhus, the Guide shops in Copenhagen & the Camp fire on the sea shore in the moonlight. The kindness shown to us by an Esthonian Guider who proudly showed us that she still had her Trefoil, the early birds who came to visit us in a boat, the Guide school at Korinth, the lovely walk to Brahetrolleborg, & the supper party at Middel-fart.

Thankyou to everyone who made our holiday such a happy one. We hope that we shall be able to welcome you to England before long.

Nellie Buchler, York, England.

Sorry I can't put it in Danish for you.

Septemberbladets kryds og tværs opgave er gættet af Yvonne Bresson, der har fået et gavekort fra Depotet på 5 kr., og da opgaven med sine mange fejl var meget svær, har den anden indsender med rigtig løsning, Inger Roholt Hansen, fået tilsendt en træspejder.

MON FORÆLDRENE VED, HVAD

„Spejderhuset“ ER?

Gennem flere år havde det været et stort ønske indenfor korpset, at man i København, hvor der stadig kom flere spejdere, og hvor der ofte blev afholdt møder, kunne få et fast samlingssted — helst eget hus — som samtidig kunne være bolig for provinsspejdere, der skulle studere eller have deres arbejde i København. Med dette formål for øje stiftedes i 1939 *A/S Pigespejderhuset*, i hvilket korpset er hovedaktionær, og som iøvrigt blandt sine aktionærer tæller mange spejderforældre og andre interesserede. Allerede i efteråret 1939 lykkedes det at finde et egnet hus, som aktieselskabet købte, og den 1. januar 1940 flyttede forskellige af korpsets afdelinger som lejere ind i Pigespejderhuset, Lundsgade 6.

Lundsgade er en lille, stille gade mellem Stockholmsgade og Øster Farimagsgade på Østerbro. Lige i nærheden har vi søerne og Østre Anlæg med Statens Museum for Kunst og den Hirschsprungske Samling samt Botanisk Have og Polyteknisk Læreanstalt. Til Langelinie kan man nå på et lille kvarter, og gennem Østre Anlæg og Kongens Have til Kongens Nytorv på ca. 20 minutter, ligesom der er knap ½ times gang til Rådhuspladsen. Når dertil kommer, at der er mange sporvejslinier og s-tog i nærheden, vil man forstå, at Lundsgade og dermed Pigespejderhuset har en meget central beliggenhed.

Vi vil nu prøve at se nærmere på, hvad der findes i dette pigespejderhus. Gennem porten kommer vi ind på den store hvidmalede trappegang, der ser helt herskabelig ud, og vi går straks ind i stueetagen, hvor bl. a. *Pigespejderdepotet* og *korpsets kontor* i København har til huse. I stueetagen findes endvidere „*Spejderstuen*“, der i sin tid er blevet møbleret af de københavnske divisioner med 3 store borde med lyse bordplader, blåt skab med hylder til forskellig spejderlitteratur og mange blå stole med udskåret kløver. Her holdes mange forskellige slags møder, såsom trops- eller tropsrådsmøder, instruktionsmøder, divisionsførermøder m. v., og spejderstuen, der kan rumme ca. 30 personer, har været rammen om mange gode møder og hyggelige fester. Om ønskes kan man servere the til mødedeltagerne, idet der findes service hertil, men et sådant traktement må arrangørerne selv ordne. I leje af spejderstuen og evt. porcelæn betales et mindre beløb, der afhænger af antallet af deltagere.

I stueetagen findes endvidere et spisekøkken og 2 *køjeværelser*, et med 12 køjer og et med 4 køjer. Disse køjeværelser bliver meget benyttede til week-end ophold for spejdere fra København og omegn, ferieophold for pro-

vinsspejdere, og hele sommeren igennem er de optaget af spejdere fra udlandet, som holder sommerferie i Danmark og gerne vil se hovedstaden. Det koster 1 kr. pr. nat at overnatte i en køje og om ønskes kan man selv holde sig med kost eller efter forudgående aftale indtage sine måltider i pensionatet. Man må bestille plads i køjeværelserne i god tid og selv medbringe sovepose, lagenpose og håndklæde. Til køjeværelserne hører et badeværelse med brusebad og vaskekummer.

De øvrige 4 etager i Pigespejderhuset benyttes af „*Pensionatet*“, Det Danske Pigespejderkorps' pension for unge piger, der ledes af bestyrerinde frøken *Helga Wellejus*, til hvem alle forespørgsler kan rettes.

Der har altid været stor rift om at komme til at bo i pensionatet, og da det jo er et spejderhus, har man fundet det rimeligt, at man for at komme til at bo i „Pigespejderhuset“ er eller har været aktivt medlem af Det Danske Pigespejderkorps, og naturligvis ser korpset gerne, at de unge piger vedbliver med at være spejdere, når de kommer til København, såfremt de kan afse tid hertil for deres studier eller arbejde. I Pigespejderhuset kan bo ialt 28 pensionærer, og i løbet af de første 10 år har her boet 170. Det må tilrådes at være i god tid med at søge værelse i Pigespejderhuset, da ekspektancelisten stadig er meget lang. Der er værelser af flere forskellige størrelser, lige fra ca. 6 m² til ca. 20 m², og priserne, der inkluderer fuld pension, varme, lys, rengøring og adgang til tekøkken, og som er fastsat af prisdirektoratet, ligger i øjeblikket fra kr. 210 til kr. 255 månedlig alt efter værelsernes størrelse.

Man kan kun bo i Pigespejderhuset mod at tage fuld pension, men desuden kan spejdere, der har værelse andetsteds, godt spise i Pigespejderhuset, og priserne er da f. t. for fuld pension kr. 140 pr. måned og for middagsmad alene kr. 70 pr. måned.

Værelserne i Pigespejderhuset, der for en stor del er møbleret af troppe, divisioner eller enkeltpersoner, har omtrent samme udstyr, nemlig et løst eller indbygget skab, ottoman, arbejdsbord og stol, lille bord med lænestol samt bogreol eller boghylde, læselampe, gardiner og løber på gulvet, men det personlige præg må hver enkelt pensionær naturligvis selv give værelset, og der findes mange hyggelige værelser i Pigespejderhuset. Til hver etage hører fælles badeværelse og thekøkken.

1. sal er „fællesetagen“. Hertil kommer al posten og her indtages alle måltider. Her findes bl. a. pensionatets køkken, de 2 spisestuer, der kan rumme ca. 45 personer, og dagligstuen. Denne sidste, der er møbleret med lyse venlige møbler, og har både klaver og radio, bliver især benyttet efter middag, hvor pensionærerne indtager kaffen her, og desuden når der festes i Pigespejderhuset, f. eks. til husets fødselsdag og til jul, eller når vi samles til en kop hyggelig aften the engang om måneden. Desuden kan pensionærerne låne stuerne, når de skal have mange gæster,

Pensionatets bestyrerinde, frk. Helga Wellejus, kaldet „Mama“

eller sammen arrangerer en lille fest. På 1. sal findes endvidere et førergæsteværelse, som året igennem bliver meget benyttet af førere, der er på besøg i hovedstaden.

Korpset er med rette meget stolt af sit hus i Lundsgade 6 og man viser det gerne frem. Hvis De som mor til en københavnerspejder er på indkøb i korpsets efterhånden store depot eller butik i underetagen eller hvis De som spejderfar fra provinsen er på forretningsrejse til København — skulle De se indenfor. Jeg tror, De vil blive glad overrasket.

H. W. — A. L. H.

Men spejderliv er jo også friluftsliv, og midt i Lillebælt har vi et dejligt samlingssted på

Fæno

Mon spejderforældrene egentlig er klar over, hvilken tilknytning den lille ø — Fæno i Lillebælt — har til Det Danske Pigespejderkorps.

På Fænoås sydspids fik korpset i 1939 overladt en ualmindelig dejlig lejrplads af øens daværende ejer, hr. grosserer P. M. Daell. Øen har siden skiftet ejer to gange, men de blå pigespejdere er stadig så lykkelige at kunne medregne sig til befolkningen på Fæno, idet korpset nu har lejet pladsen foreløbig på 10 år, og den er således blevet en fast institution i korpset.

Man var straks i 1939 klar over, at denne lejrplads var særdeles velegnet til at afholde førertræninger på, og det er da også dertil lejrpladsen i de forløbne 11 år har været benyttet og fremtidig vil blive benyttet. Det skal lige bemærkes, at såfremt korpset i en periode i sommermånederne ikke disponerer over pladsen, kan divisionerne rundt i landet ansøge om at måtte benytte den.

Korpset har i de sidste år fået fast grund under fødderne på Fæno, idet vi i 1948 lod opføre to meget prak-

tisk indrettede hytter, indtil da havde vi klaret os med et bræddeskur.

Lad os tage en tur over på Fæno og se på herlighederne.

Vi står på Odden ved Fænosund og venter kun på, at færgemanden skal komme tilbage fra Fæno for at sejle os over. Sejlturen tager ca. 5 minutter, og nu er vi allerede på vej, langs stranden, op til højre gennem skoven, ind gennem Fænogaard, forbi møllen, hvor vi drejer til venstre, videre ned over øen, forbi fodermesterens hus, atter gennem skoven et lille stykke og her standser vi ved en låge, hvis skilt tydeligt viser, at her har *Det Danske Pigespejderkorps* til huse.

Foran os til højre strækker lejrpladsen sig, men vi bestemmer os til først at gå fremad til venstre, hvor vi tydeligt ser den ene af de to brune hytter med de blå skodder og døre, mens vi kun kan skimte skorstenen af den anden.

Vi kigger ind i den første hytte, hvis ene dør fører os ind i lejrkontoret og derfra videre ind i lejrchefkontoret. Borde, stole, skabe, skrivemaskinbord og telefon er hvad

Fæno — lejrpladsen i
fest og arbejde

vi finder i kontorerne, telefonen er vores sidste nye anskaffelse, som vi nu, hvor vi har den, slet ikke kan forstå, hvordan vi har kunnet undvære.

Vi forlader kontorerne og finder ved at gå ind ad den næste dør i hytten en entré med tre døre, der fører til henholdsvis sygestue (med to faste køjer, bord, stol og et stort medicinskab), gæsteværelse (med tre køjer, garderobe og kufferthylde) og badeværelse (med vaskekumme, et stort fast skab og træk og slip, som dog kun benyttes af evt. syge og gæster). Under denne hytte er der en god stor kælder med faste borde.

Den anden hytte er godt gemt bag blomme- og nødde-træer. Foran køkkendøren under et halvtag er der lavet faste borde og bænke, hvor køkkenholdet (som ikke er deltagere i træningen) spiser, og hvor de, når vejret er godt, kan flytte ud med opvask, kartofler og hvad de ellers skal lave. Køkkenet er meget imponerende med de mange faste skabe, det meget lange køkkenbord, og det flotte nye komfur, som også er en nyanskaffelse i år. Og sikken et dejligt spisekammer med hylder fra gulv til loft.

Fra køkkenet fører der en dør ind til pejsestuen med den faste slagbænk på den ene væg, borde og bænke ud fra vinduerne på den anden, pejsen paa den tredje, og den dobbelte glasdør på den fjerde. Kigger vi ud gennem døren, ser vi den udvendige spiseplads, der ligger godt i læ af hylde- og kirsebærtræer, og hvorfra der er en pragtfuld udsigt ud over beltet. Fra pejsestuen går vi gennem entréen ud i „gården“, der er pladsen mellem hytterne, hvor køkkenholdets brændeplads findes.

Der er nu kun en dør, vi ikke har kigget ind ad, det er døren til materialerummet, vi åbner den og finder her et rum, hvor alle korpsets telte, gryder, spande o. s. v. opbevares.

Nu har vi fået et lille indtryk af, hvordan hytterne er indrettet, og vi vil nu gå en tur rundt på lejrpladsen, der på alle sider er omgivet af træer og derfor altid er lun og i yderkanterne skyggefuld. Lejrpladsen er af naturens hånd delt i to dele, idet den ene halvdel, „dalen“, ligger temmelig lavt, mens den anden, „bjerget“, ligger ret højt. Midt på „bjerget“ står lejrens flagstang. Her samles lejrdelegerne hver morgen til morgenparade, og herfra har man den smukkeste udsigt fra hele pladsen, ned over „dalen“ med hytterne, skoven og endelig Lillebelt og endnu længere ude Fyn.

Vi ser endnu en låge magen til den, vi først kom ind ad. Går vi gennem denne låge, der også bærer et skilt med *Det Danske Pigespejderkorps* på, passerer vi en lille sti, der fører ind til lejrens latriner og vaskepladser, men ellers fortsætter vi ad den noget større sti til stranden, der 200 m på hver side stien er forbeholdt korpset, hvilket to skilte fortæller, og et tredje, der står på den bro, der er anlagt, fortæller, at broen tilhører *Det Danske Pigespejderkorps*. Til badebroen sejles hver dag alle madvarerne, der så af transportholdet køres i korpsets „trillevogn“ til køkkenet,

hvorfra det deles ud til lejrdelegerne, der i hele lejren selv laver deres mad.

På denne enestående dejlige, lille plet af Danmarks jord samles hver sommer førere i alle aldre og fra alle kanter af landet for at dygtiggøre sig og for sammen at opleve glade lejrdeleger.

En „Fænolejr“ er, synes vi, der har oplevet det, noget ganske specielt, som ikke kan forklares, det må simpelt hen opleves. Fæno er et sted med munterhed, glæde og mange

traditioner; man får, når man kommer en speciel „Fænø-velkomst“, og når man forlader lejren, er det sidste, man hører tonerne fra „Farvelsangen“. I løbet af lejren digtes der mangel en morgen- og aftensang, der trænes, leges, arbejdes, synges, bades og knyttes mangt et varigt kammeratskab, og mange er de deltagere, der år efter år vender tilbage for at opleve alle disse ting, som vi efterhånden er nogle, der slet ikke kan undvære.

Lil.

Måske troede forældrene, at „Spejderskolen“ var et sted, hvor man lærte at blive spejder. Men i nedenstående artikel fortælles om Spejderskolens hensigt — og måske kan den give Dem svaret på spørgsmålet:

Hvad skal jeg sætte min store pige til?

Sådan tænker mange forældre — og får en lille bekymret rynke i panden. For når den store pige er færdig med skolen, og endnu ikke rigtig har bestemt, hvad hun vil være — hvad så?

Til alle, der har denne bekymring vil jeg sige:

Kender De spejderskolen? Den er løsningen!

Mange tror, at spejderskolen er et sted, hvor der uddannes spejderførere. Selv om navnet kunne tyde på noget i den retning, er spejderskolen ikke en træningsskole i spejderfærdigheder ... men en statsanerkendt husholdningsskole, der giver en meget alsidig og grundig undervisning i alle huslige sysler. Navnet spejderskolen har den, fordi hele livet på denne skole er baseret på spejderlov og spejderlofte — man behøver ikke at have været spejder for at blive elev på skolen, men i den tid, man er der, må man prøve at leve efter spejderbevægelsens idealer. *Det er dette, der gør denne skole til noget særligt.*

Spejderskolen er grundlagt 1922 af daværende spejderchef Elisabeth Flagstad og Komtesse Naka Haugwitz, men da begge er døde ledes skolen nu af frk. Ingeborg Jessen, bedre kendt i korpset under navnet „Jess“, som har været lærerinde dér i mange år.

Spejderskolen ligger i Korinth — en lille idyllisk stationsby i det skønne Sydfyn nær Fåborg og Svanninge Bakker. Skolen er indrettet i en stor villa med et tilbygget anneks, der foruden det store køkken og gymnastiksalen, også rummer muntre og hyggelige elevværelser. Der er plads til 34 elever — de bliver hurtigt rystet sammen til en stor familie — og i løbet af de 10 måneder skoleåret varer, slutter de gode venskaber, og udvikles og afslibes i samværet med hinanden.

Skal vi kigge ind og se, hvad de bestiller. Vi går først til køkkenet, som vel er det vigtigste sted på en hushold-

ningsskole, og træffer her husholdningslærerinden frk. Ragnhild Jensen — også kaldet „Søren“ — i færd med at gennemgå formiddagens arbejde. Først derefter går eleverne i gang med at omdanne opskrifternes ordlyd til vel-smagende retter — thi her, som overalt: må teori og praksis arbejde hånd i hånd. Hver elev har sit og passe — der

Fra et elevværelse

er en fortættet spænding omkring kærnemælkssuppen, som ikke gerne skulle skille, en anden er ved at mobilisere alt sit mod — hun skal gøre fisk i stand — „Søren“ gi'r gode råd overalt og indgyder selvtillid, så middagen føres frelst i land. Nede i „bagehjørnet“ er der stor travlhed — smør, mel og sukker i forskellige blandinger bliver til dejligt bagværk — det er et eftertragtet job.

Når man har været på køkkenhold een uge skal man på rengøringshold den næste — og der er meget at lære om rengøring på den rette måde, det læres bedst i praksis — det samme gælder rensning, vask, strygning m. m. Der er brug for mange hænder med et propert håndelag, når så stort et hus skal holdes i orden — og orden lægges der megen vægt på på spejderskolen.

Vi træffer rengøringsholdet i haven — de er ude på den daglige times havearbejde. Det er spejderskolens stolthed, at de klarer alt arbejde uden fremmed hjælp — og er der ikke også noget tiltalende i at se en ung pige bruge rive og trillebør med samme lethed som strygejern og synål.

Apropos synål — i skolestuen vælger det med broget bomuldstøj, som eleverne er ved at forfærdige til kitler, forklæder o. lign. — nogle syr søde små legedragter med nydeligt smockbroderi — senere på året sys der kjoler. Hver elev laver desuden en arbejdsbog med alt vedrørende lapning, stopning, sømme, pyntesting med mere . . .

Om eftermiddagen er der undervisning i sprog — engelsk, tysk og fransk, og samaritergerning, der slutter med Røde Kors-eksamen, samt gymnastik 2 gange om ugen. Aftenerne er besat med husflid, lekticlæsning, spejdermøde, strømpestopning — men een aften om ugen har eleverne fri på deres værelser.

Ja, der er meget at lære på spejderskolen — der er i det hele taget meget at lære, hvis man vil stå rustet til at møde hverdagen, med alle dens krav til de unge piger — fremtidens husmodre. Dog bliver der også tid tilovers til dejlige trav- og cykelture ud i den fynske natur — til fornøjelige week-ends og lejre, hvor kammeratskabet rigtig blomstrer.

Der er een ting, der er karakteristisk for spejderskolen — det er arbejdsglæden — det er ikke noget man kan undervise i, men noget der gror frem af sig selv — glæden ved at gøre et stykke arbejde, og gøre det godt — og så tilmed have råd til at række en hjælpende hånd til den, der måtte trænge! Arbejdsglæde gi'r godt humør, og godt humør er der overflod af på spejderskolen — netop det friske gode humør der opstår, hvor mennesker har det godt sammen.

Det er en god start i livet man gi'r sin unge datter, når man sender hende på spejderskolen, for hun vil vende tilbage godt rustet til at tage hverdagen op både praktisk og moralsk — og hun har selv haft en dejlig oplevelse, hun altid vil mindes med glæde — hvad kan man ønske mere?

Emmy Houby

Spejderskolens ledere

Hr. grosserer *P. M. Daell*, der oprindelig stillede grunden på Fænø til disposition, har i år gjort korpset den glæde at åbne en ny lejrplads for os ved Kås i Nordjylland. Korpset forsyner grunden med brønd og flagstang, og der findes et udhus med brædegulv, der er stillet til spejdernes disposition.

* * *

Næste nummer af „Førerbladet“ udkommer først omkring den 20. november, og der kommer intet decembernummer (af økonomiske grunde!).

Skal min datter være grøn eller blå pigespejder?

Hds. Maj. Dronningen er protektrice for begge pigespejderkorpserne

Det hører vist i og for sig til sjældenhederne, at det problem opstår i hjemmene. Som regel kommer et barn hjem fra skole og spørger: „Mor, må jeg være spejder? for det er Grethe, og hun siger, at det er så sjovt.“ Og først når tilladelsen er givet og uniformen rekvireret, åbenbares det, om denne er grøn eller blå, og måske opstår spørgsmålet først hos forældrene den dag, hvor de ser et barn på gaden i en anden uniformsfarve: hvad er egentlig forskellen?

Der er i Danmark to pigespejderkorps, der begge er anerkendt af Pigespejdernes verdensforbund, KFUK-spejderne i Danmark og Det Danske Pigespejderkorps. Det Danske Pigespejderkorps, de blå pigespejdere, er ældst og stammer fra 1910, KFUK-spejderne så dagens lys en halv snes år senere og er det største korps. KFUM- og KFUK-korpset startedes af hovedforeningerne for kristeligt ungdomsarbejde, fordi man ønskede at knytte et børne- og ungdomsarbejde til organisationerne og mente i spejderarbejdet at finde den bedste arbejdsform. Forskellen i arbejdet indenfor det grønne korps og det blå ligger i, at mens den grønne fører direkte påvirker spejderne i kristelig retning, er den blå fører frit stillet, hun er ikke forpligtet til at udføre nogen form for missionerende arbejde. Det arbejde, man iøvrigt sysler med i trop og i patrulje, er der ikke nogen forskel på.

Mens der i korpsernes begyndelsesar nemt opstod gnidningsvanskeligheder, som man nemt vil opleve det, når to nye organisationer slås for deres eksistens og derved vil

kappes om at få flest medlemmer, har man i de sidste tyve år arbejdet målbevidst på at fremme et godt og naturligt samarbejde. Dette er lykkedes i rigt mål, ikke mindst de sidste 10 år, hvor Hds. Majestæt Dronningen aktivt har deltaget i arbejdet som formand for begge korpsernes fællesråd, en institution, der varetager korpsernes fællesinteresser også overfor udlandet. En fælles turnering i foråret 1949, hvor holdene, der kæmpede om et par lysestager, Dronningen havde udsat som præmie, var sammensat af både grønne og blå pigespejdere, viste glædeligt, hvor langt man var nået i bestræbelserne for at fremme samarbejdet.

Redaktørerne har sammen med de andre redaktører i Norden dannet en sammenslutning til udveksling af stof og gensidig hjælp.

En del duelighedstegn er gjort ens for spejderne af begge farver, og et udvalg arbejder med at inddrage endnu flere tegn og prøver under den samme fællesskabets lov. Når Danmark skal repræsenteres i udlandet ved pigespejderstævner og konferencer, er repræsentationen altid sammensat af spejdere fra begge korps. Og der kunne sikkert nævnes langt flere eksempler på fællesarrangementer og -bestræbelser. Dette må imidlertid være nok til at give forældrene et indtryk af det fælles arbejdes intention og resultater.

Hvis derfor det problem skulle opstå i et hjem, skal vor datter være grøn spejder eller skal hun være blå? så er det ikke et spørgsmål om at vælge imellem mere eller mindre anerkendte korps, men udelukkende et spørgsmål om, hvor-

vidt forældrene ønsker, at deres børn kommer under en direkte kristelig påvirkning, eller om man ønsker hende ind i et korps, der er åben for alle trosretninger. Og kan man som forældre også blive i tvivl herom, så vil det være klogt at gøre sig den ulejlighed at tale med de respektive forere, høre om den måde, hvorpå de driver arbejdet i deres troppe, og deraf skønne, under hvis påvirkning, man ønsker sit barn. Man må nemlig som forældre ikke lukke øjnene for, at ens barn kommer under en påvirkning i et fritidsarbejde, hun frivilligt har valgt sig, fordi hun er ung og modtagelig, og hun har brug for sit hjemss støtte, når det gælder om at vælge den rigtige fritidsinteresse.

A. H.

Lyt

FRA HUNDESTED TROP

I overværelse af forældre, tropsråd, spejdere samt divisionschef Edel Balsløw indviede vi den 2. september vores nye dejlige spejderhytte. Hytten er meget smukt beliggende på en bakke med udsigt over Issefjorden og Storebjerg omgivet af lyng og granbeplantning. Kommunen har velvilligst stillet grund til rådighed. I hytten er der en stor opholdsstue samt et mindre køkken. Spejderforældre, ganske vist også en snedkermester, har bygget hytten for os, og har ligeledes hjulpet til med udsmykning.

Spejderhytten — nu vort spejderhjem blev ved hjælpsomme hænder tryllet frem; smukt nu ligger her på bakkens top samlingssted for Hundested pigetrop.

★ Nye bøger ★

Hos Gyldendal er i efteråret udkommet mange spændende ungpigebøger.

Evi Bøgenæs: *På den gale side*. Oversat af Ellen Kirk. Kr. 4,00 hft.

Kirstine Jørgensen: *Skolens sorte får*. Kr. 2,50 hft., 3,50 kart.

Guðrun Gregersen: *Feriebarn*. Kr. 2,50 hft., 3,50 kart.

Vitte Bendix Nielsen: *Dorete på langfart*. Kr. 2,50 hft., 3,50 kart.

Astrid Lindgren: *Kerstin og jeg*. Oversat af Rose Thyregod. Kr. 3,50 hft., 4,75 indb.

Karen Kristensen: *Kirstens ægteskab*. Kr. 3,50 hft., 4,75 indb.

Inger Bentzon: *Man ved så lidt*. Kr. 3,50 hft., 4,75 indb.

Margrethe Skovsted: *I sommersonne*. 2. opl.. Kr. 3,50 hft., 4,75 indb.

Rose Thyregod: *Birthes venner*. Kr. 2,50 hft., 3,50 kart.

Anna Kamp: *Børnene i Pestalozzidorf*. Fortælling fra Schweiz. Kr. 3,75 hft., 4,75 indb.

Camilla C. Pers: *Metterne og Otto*. Kr. 4,50 hft., 6,50 indb.

Carol Ryrice Brink: *På eventyr langs floden*. Oversat af Ellen Kirk. Kr. 3,75 hft., 4,75 indb.

Suzanne Lassen: *Den uartige Caroline*. 3. opl., Kr. 3,85 hft., 4,85 indb.

Anbefalelsesværdig til tropsbiblioteket er fortsættelsen af det børneleksikon, Gyldendal udgav sidste år. Bogen i år hedder: *Folk jeg skal kende*. Håndbog for ungdommen. Redigeret af Iver Gudme, Tegninger af Paul Høyrup. Kr. 3,65.

På Jespersen og Pilos forlag er udkommet:

Marie Møller: *En Pige på farten*. Kr. 3,50 hft.

Lis Andersen: *Hjem til Atlanterhavet*. Kr. 6,75 indb.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Nu falmer skoven trindt om land,

se løvets tyste dalen.

Nu blomst og strå og mus og mand

går ind i vinterdalen

NYT FRA DEPOTET...

For troppens musikanter

Hvis du skal spille i troppens orkester kan du på depotet købe:

Blokfløjter

af fransk celluloid	4,00
af lyst træ	12,00
af naturtræ — brun og sort	18,00, 18,50, 19,00
„Flutina“ fløjten	6,00
Hylster til blokfløjter	3,50
Blokfløjteskolen af Otto Mortensen	4,35

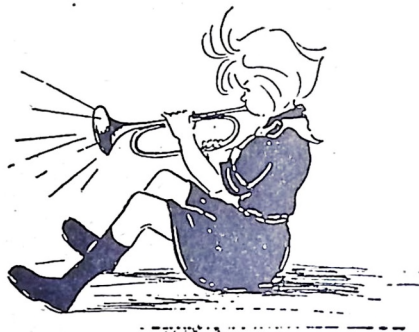
Signalhorn

Langt messinghorn	65,00
Kort messinghorn	85,00
Signaler og signalhornmarcher	1,25
Blåt flag med gult verdensblem til signalhorn	5,75, 6,50
Grønt flag med hvidt treklover til signalhorn	6,50
Rød-hvide snore med kvaster til signalhorn	10,50
Trommestikker pr. sæt	4,50
Trommebogen	2,00

For Blåmejserne

har vi fået trykte ark med Trilles morsomme tegninger og kravene til stjerneproverne og duelighedstegnene. Arkene kan farvelægges og sættes ind i arbejdsbogen, pr. ark 0,20

For seniorspejderne

Den nye senioruniform, som depotet vil forhandle, kommer til at bestå af *nederdel og montybluse* i svært, blåt klæde og prisen bliver ca. 85—95 kr. I størrelserne 40, 42, 44 og 46. Får vi tilstrækkeligt stof, vil det blive solgt i metermål til ca. 20 kr. pr. m. Grå lærredsbluse med korte eller lange ærmer ca. 20—25 kr.

Fiks lille hat — prisen bliver ca. den samme som spejderhatten, omkr. 16,00

For os alle

Gå i depotets bekendte vandresko og skistovler — det betaler sig!

Ang. uniformer

I har sikkert lagt mærke til, at det igen er blevet vanskeligt med mange varer, og dette mærkes desværre også på depotet. Dog regner vi med at kunne levere de bestilte uniformer i november og december måned.

NB.

Som vi plejer vil der også i år blive udsendt en prisliste til alle spejdere og blåmejsere i korpset. Vi håber at kunne sende den til tropsføreren omkring 1. december, og sørg så for at få den hos din tropsfører, så du i god tid kan indsende din ønskeseddel til

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND
Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND
Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF
Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF
Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“
Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX
Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.
PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN
Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“
Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 10. november 43147